

Una relació per defensar

escrit per Leticia Grita

Entre la meua filla i el seu marit, casats des de fa dos anys, veig els primers signes de conflicte, deguts a problemes de feina. Molts diuen que, si no hi ha fills, la separació no és tampoc un problema tan greu, però jo penso que la seva relació té un valor en si mateixa que val la pena defensar. Què puc fer per ells?

Anna

El dia del matrimoni, amb el recíproc consens a compartir plenament la vida, ell i ella han generat una nova realitat, un «nosaltres» tot nou. Aquesta nova criatura és confiada a tots dos perquè l'alimentin, en tinguin cura, la protegeixin de les adversitats ambientals, intervinguin oportunament quan la seva salut s'afebleixi. Igual que un nen té necessitat de desenvolupar-se i créixer entre els braços del pare i la mare, per ser capaç al seu torn de contribuir al bé comú, de la mateixa manera és necessari estimar la relació de parella, perquè porti aquells fruits d'humanitat que enriqueixen als mateixos esposos i a la comunitat.

Quan arribaran els fills (si arriben), trobaran els pares ja una mica entrenats a acollida de l'altre; fins i tot quan la natura sembla negar el somni d'una maternitat/paternitat, l'amor dels esposos pot superar aquest límit, obrint-se a l'adopció o a formes socials de compartició amb persones, i fins i tot pobles abandonats.

En conec molts testimoniatges, parelles que, més enllà de la declarada i insuperable esterilitat física, han generat realment homes i dones noves, persones que han crescut en la responsabilitat i en la confiança en si mateixos i en els altres.

Per això crec que és molt necessari ajudar aquests joves en dificultats, tot i que encara sense la realitat dels fills.

Què fer per ajudar-los? Potser cal una proximitat molt discreta, un «còctel» ben dosificat de paraules i silenci, d'espera i proposta, d'oferiment d'un suport que no substitueix les seves eleccions, demostrar estimació que es té per cadascú d'ells i pel seu ser ja plenament família, segurament compartida amb moltes altres persones amigues.

Pot ser útil aconsellar una relació amb altres parelles, preparades i madures. Segurament una teràpia d'aquest estil podrà redimensionar les inevitables dificultats dels primers (i després els segons, els tercers...) moments del matrimoni: les diferents expectatives, els imprevistos, l'esforç per aprendre a sintonitzar cadascú amb la longitud d'ona de l'altre. I aquesta és l'aventura de cada família, que es desenvolupa al llarg de la història i en fa part, com una tessel·la d'un gran mosaic.